

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De infœlici morte peccatoris. Cap. 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

lucē meā, quā dirigam gressus tuos, in nocte vitæ mortalis, deducens te, ad splendorem meum, per itinera æternitatis. Aperiam oculos tuos radio infinitæ lucis meæ, & quasi de graui somno euigilans, miraberis, quomodo præterito tempore ambulaueris in tenebris & umbra mortis: & ex omni corde tuo diliges me liberatorem tuum, sacrificioque perpetuæ laudis honorabis me. Surge igitur citò, fili dilectissime, Surge de tenebris, & horrore inferni, ubi iaces, accipeque lumen cæli, quod exhilarabit te, antequam veniat nox vltima, quæ erit pœna nouissima peccatorum contemnentium præsentēs inspirationes, & misericordias meas. Nec meditare in secreto cubiculo cordis, & conuertere ad Orientem, ubi nascor ego sol iustitiæ, qui cupio illuminare te, & implere splendoribus Sanctorum dilectam animam tuam.

De infœlici morte peccatoris.

CAP. XIV.

CVrrit peccator dum viuit, per campos mundi, quasi taurus, qui impinguatur ad victimam. Non cogitat miser homo se à morte, tanquam à latrone insidiantē

fidiane capiendum, vt in vincula inferni coniectus reddat vsque ad nouissimum quadrantem. Bibit, comedit, ludit, ridet, iurat, & blasphemar, & interim dum peccat sine fræno, irruit super eum infirmitas mortalis, atque vocatur ad iudicium. O quam acerbus dolor est vocari ad mortem! O quantus tremor, & horror inuadit peccatorem, quando videt se morte tristissima separari ab omnibus, quæ ardentè amauerat! O quàm luctuosè dicit in angustia illa: Circumdederunt me dolores mortis, & pericula Inferni inueniunt me. Vt impio morienti, super quem omnes fluctus dolorum, & afflictionum repente irruunt, vt presentiat Inferni tormenta, qui noluit suspirare ad æterna solatia. Iam transferunt illicita conuiuia: iam ludi prohibiti elapsi sunt. Iam cōsanguinei, & amici defecerunt: iam diuitiæ non profunt: & quicquid delectauerat, in argumentum desolationis, & desperationis conuersum est. Anima infœlix, quæ repulit inspirationes meas, timet exire de corpore ad flammam, & quantum potest retrocedit, si fortè sit, qui, in angustia extrema, cōsoletur eam. Sed frustra resistit, quia instat hora moriendi, & soluendi omnia desiderabilia, quæ habuit à diebus antiquis.

antiquis, cum præuaricaretur dulcissimam legem meam. Omnia eius peccata, quasi exercitus terribilis repræsentantur ei, ut videat, quam tristem, & amarum finem præterita gaudia fortiantur. Dæmones, quasi canes rabiosi, astant expectantes prædam suam innumerabilibus catenis culparum ligatam, ut trahatur ad poenã. Noluit stultus homo placare me, cum tempus haberet, & in hora vltima non habet ad quem respiciat. Omnes persecutores eius apprehendunt eum inter angustias, & cupiunt crudeliter sorbere sanguinem eius. Denique prolata sententia iustitiæ meæ vas iræ aptatum ad interitum rapitur ad tormenta. Hęc est sors hominis iniusti, quem mala capiunt in interitu. Quid ergo cogitas, fili, qui peccasti? Quid expectas? Nonne horret animus audire hæc, quę peccator moriens inuitus patitur? Convertere ergo ad Deum tuum, qui potest eripere te ab ira ventura, & solari exeuntem de hac vita, per infinitam gratiã, & inestimabilem misericordiam suam. Time timore magno iram, & iustitiam meam dum viuis; ut moriens sentias paterna viscera mea: qui enim me tanquam iudicem seuerum in vita timet, tanquam benignissimum patrem in mor-

te inueniunt. Beati qui custodiunt toto corde vias meas memores nouissimorum suorum: non timebunt à timore nocturno, cum loquentur inimicis suis in porta, quando scilicet egredientur de hac vita, cui succedit æterna nox peccatorum, vel lux æterna iustorum, quos dilexi. Sequeretur me, fili, & adhæreat lex mea visceribus tuis, & non tanget te tormentum mortis, sed requiesces in suauissima pace mea.

De sensu amarissimo amissæ gloriæ in morte peccatoris.

CAP. XV.

ATtende, fili, quæ dico: Os enim meum semper loquitur sapientiam, & meditatio cordis mei prudentiam. Si sciret peccator, qualis sit exitus delectationum suarum, & aculeus, qui manet infixus in anima post commissam culpam, horreret peccatum, sicut infernũ, & quasi à facie colubri, fugeret illud. Sed quod nõ sentit, dum inebriatur dulcedine peccati, percipit in hora mortis, quando iam transijt voluptas, & solus viuit remorsus conscientiæ, & reatus æternæ pœnæ. Inter alia verò, quæ miserrimum peccatorem morientẽ torquent, sensus deperditæ bea-